

IN CAUTAREA LOSTRITE!!

luni, 10 ianuarie 2022

Lostrii este cel mai mare pește din apele râurilor de munte, mă refer la cele cu debit mare, unde adâncimea apei atinge în unele locuri chiar și trei, patru metri.

La noi în țară, în ultimii ani, specia a fost puternic afectată de reducerea habitatului, poluare și braconaj intens, fiind în viziunea noastră de organele responsabile de protejerea acesteia, lostrii devenind un pește pe cale de dispariție, din păcate. În Austria, treaba stă cu totul altfel. Nu numai lostrii, dar și celelalte specii de salmonide precum și peștele curcubeu, indigen chiar în fântânel, se află într-un stadiu și la un nivel de perpetuare al speciei în plină creștere. Ajutate, bineînțeles, și de asociațiile de pescari din întreaga țară. În asociația de pescari sportivi din care fac parte, eu sunt membru pescar de 5 ani de zile, particip împreună cu toți ceilalți membri la introducerea anuală în râuri a puietului de pește curcubeu și lipan. Uneori mai primim de la Asociația Națională a Pescarilor și câteva zeci de puieți de lostrii, aproximativ 100 de bucăți pe an, în două tranșe, pentru a popula o suprafață de 13 km a râului Mur, care este gestionat de asociația noastră și de noi, pescarii. De altfel, râul Mur, este cunoscut drept unul cu cele mai bune rezultate obținute de pescari la nivel național, la pescuitul lostrii și al peștelui curcubeu.

Lostrii este una dintre cele mai mari salmonide din această familie, ajungând chiar la dimensiuni de 1-2 metri lungime și o greutate de 20-30 kilograme, bineînțeles, în cazuri excepționale. Eu, personal, am prins exemplare frumoase de lostrii, iar cel mai mare era un mascul de 20,5 kilograme și 135 cm, acesta fiind și recordul meu când vorbim despre pescuitul lostrii. Totuși, exemplarele cele mai des întâlnite sunt cele de 3, 4 kilograme, cel puțin în zona unde pescuiesc eu. Lostrii este un pește răpitor foarte lăcom, care face mare pagubă printre peștii, iar cea mai îndrăgită momeală a acestuia este peștele curcubeu și cel indigen. Ce-i drept, lostrii nu se dă în lături nici de la bobolanii de apă și nici de la bobocii de rău.

Toamna și iarna sunt anotimpurile îndrăgite ale lostrii de a se hrăni intens, de fapt, ea mănâncă cu delicii tot timpul anului, mai puțin în perioada de reproducere. Însă toamna am avut cele mai bune rezultate la pescuitul lostrii, și nu neapărat exemplare de mari dimensiuni. Anul acesta, în schimb, am prins doar trei lostrii și niciuna mai mare de 50 cm, asta din cauza frigului, după părerea mea, care întârzie să vină. Merg cel puțin de trei, patru ori pe săptămână pe lângă malul apei, ori e apă tulbure din cauza ploilor din ultima vreme, ori e plin de multe frunze picate din crengile copacilor de pe malul râului care anunță sfârșitul toamnei. În ultima vreme nu prea am avut norocul să gătesc apa râului curată, dar și așa am prins câteva peștele curcubeu de dimensiuni frumoase și chiar și un clean de peste 50 cm. Insistența dă rezultate aproape de fiecare dată.

În ultimul timp am insistat foarte mult cu pescuitul și am folosit toate năucurile de top din trusele mele, multe dintre ele lăsându-le amintire pe albia râului, din păcate, însă tot efortul a fost în zadar. Acum mi-am zis că până la sfârșitul lunii noiembrie am să stau cuminte acasă, lângă soba caldă, și o să scriu o carte cu specific pescăresc lângă un pahar de uic fiartă, bineînțeles, că și pescăreștii hoinari ce sunt, am să visez întotdeauna la marea captură. Sper, cu ajutorul lui Dumnezeu, că până de Crăciun să mai trec în palmares un exemplar de lostrii de toată frumusețea.

și, de ce nu, unul frumos și gustos, ca în anii precedenți, pentru masa de Crăciun.

Petru Milo_